

"মৰমৰ সন্তানসকল – এতিয়া এই ছিঃ ছিঃ লেতেৰা সৃষ্টিত জুই লাগিব সেয়েহে শৰীৰসহ যাক তোমালোকে মোৰ-মোৰ বুলি কোৱা সেই সকলোকে পাহৰি যাব লাগে, অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে"

প্ৰশ্ন: পিতাই দুখধামৰ প্ৰতি তোমালোকৰ বিতৃষ্ণা জন্মায় কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো তোমালোক শান্তিধাম-সুখধামলৈ যাব লাগিব। এতিয়া এই লেতেৰা সৃষ্টিত থাকিব নালাগে। তোমালোকে জানা যে আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ ঘৰলৈ যাব, সেয়েহে এই শৰীৰকনো কি চাব লাগে। কাৰো নাম-ৰূপৰ প্ৰতিও যাতে বুদ্ধি নাযায়। বিকাৰী খেয়ালো যদি মনত উদয় হয় তেন্তে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। শিৱবাবাই নিজৰ সন্তান আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। আত্মাইহে শুনে। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। নিশ্চয় হোৱাৰ পিছত এইটো বুজাব লাগে যে বেহদৰ পিতাৰ আগমন হৈছে, সকলোকে লৈ যাবলৈ। দুখৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰি সুখৰ সম্বন্ধলৈ লৈ যায়। সুখক সম্বন্ধ আৰু দুখক বন্ধন বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ইয়াৰ কোনো নাম, ৰূপ আদিৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ নাৰাখিবা। নিজৰ ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে যো-জা কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতা সকলো আত্মাকে লৈ যাবলৈ আহিছে সেয়েহে ইয়াত কাৰো প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। এইয়া সকলো ইয়াৰ ছিঃ ছিঃ বন্ধন। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি এতিয়া পবিত্ৰ হৈছো, সেয়েহে আমাৰ শৰীৰত যাতে কোনেও ছিঃ ছিঃ খেয়ালেৰে (মনোবৃত্তিৰে) হাত নলগায়। তেনেকুৱা খেয়ালেই আঁতৰি যায়। পবিত্ৰ নোহোৱালৈকে ঘৰলৈ উভতি যাবতো নোৱাৰে। যদি শুধৰণী নোহোৱা তেনেহ'লে আকৌ শাস্তি খাব লাগিব। এই সময়ত সকলো আত্মাই অপৰিশোধিত। শৰীৰৰ সহিত ছিঃ ছিঃ কৰ্ম কৰে। ছিঃ ছিঃ দেহধাৰীৰ প্ৰতি অন্তৰ আকৰ্ষিত হৈ আছে। পিতাই আহি কয় - এই সকলো লেতেৰা খেয়াল এৰা। আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ ঘৰলৈ যাব লাগে। এয়াটো বহুত ছিঃ ছিঃ লেতেৰা সৃষ্টি, ইয়াত এতিয়া আমি থাকিব নালাগে। কাকো চাবলৈও ইচ্ছা নাযায়। এতিয়াতো পিতা আহিছে স্বৰ্গলৈ লৈ যাবলৈ। পিতাই কয় - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। পবিত্ৰ হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰা। কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ নাৰাখিবা। মমত্ব একেবাৰে আঁতৰি যোৱা উচিত। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ মাজত বহুত প্ৰেম থাকে। এজনে আনজনৰ পৰা আঁতৰি থাকিব নোৱাৰে। এতিয়াতো নিজকে আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাবিব লাগে। লেতেৰা খেয়াল থাকিব নালাগে। পিতাই বুজায় - এতিয়া এইয়া হৈছে বেশ্যালয়। বিকাৰৰ কাৰণেই তোমালোকে আদি, মধ্য, অন্ত দুখ পাইছা। পিতাই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বিতৃষ্ণা জন্মাইছে। এতিয়া তোমালোক যাবৰ কাৰণে স্তম্ভিত বহিছা। আত্মাই বুজি পায় এতিয়া আমি গৈ আছো পিতাৰ ওচৰলৈ। এই গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজিছে। এই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি, নৰক বেশ্যালয়ত আমি থাকিব নালাগে। সেয়েহে বিহৰ (বিকাৰৰ) কাৰণে লেতেৰা খেয়াল মনত উদয় হোৱাতো বহুত বেয়া কথা। পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। পিতাই কয় - মই তোমালোকক গুল-গুল (ফুলৰ) সৃষ্টিলৈ, সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ আহিছো।

মই তোমালোকক এই বেশ্যালয়ৰ পৰা মুক্ত কৰি শিৱালয়লৈ লৈ যাম, সেয়েহে বুদ্ধিৰ যোগ এতিয়া নতুন সৃষ্টিতহে থাকিব লাগে। কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। বেহদৰ বাবাই আমাক পঢ়ায়, এই বেহদৰ সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, সেয়াতো বুদ্ধিত আছে। সৃষ্টি চক্ৰক জানিলে অৰ্থাৎ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'লে তোমালোক চক্ৰৰতী ৰজা হ'বগৈ। যদি দেহধাৰীৰ প্ৰতি বুদ্ধিযোগ লগোৱা তেনেহ'লে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। দেহৰ কোনো সম্বন্ধই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। এইয়াতো দুখৰ সৃষ্টি, ইয়াত সকলো দুখ দিওঁতাৰে আছে।

পিতাই সকলোকে এই দুষিত জগতৰ পৰা লৈ যায়, সেয়েহে এতিয়া বুদ্ধিযোগ নিজৰ ঘৰৰ প্ৰতি লগাব লাগে। মনুষ্যই মুক্তি পাবলৈহে ভক্তি কৰে। তোমালোকেও কোৱা- আমি আত্মাসকল ইয়াত আৰু নাথাকে। আমি এই ছিঃ ছিঃ শৰীৰ ত্যাগ কৰি নিজৰ ঘৰলৈ যাম, এইয়াতো হৈছে পুৰণা জোতা (শৰীৰ)। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি আকৌ এই শৰীৰ এৰি দিবা। অন্তিম সময়ত পিতাৰ বাহিৰে কোনো অন্য বস্তু যাতে স্মৃতিত নাথাকে। এই শৰীৰো ইয়াতেই ত্যাগ কৰিব লাগিব। শৰীৰ ত্যাগ কৰা মানে সকলো ত্যাগ কৰা। দেহৰ সৈতে যিবোৰক তোমালোকে মোৰ মোৰ বুলি কোৱা সেই সকলোবোৰ পাহৰি যোৱা। এই লেতেৰা সৃষ্টিত জুই লাগিব, সেয়েহে ইয়াৰ প্ৰতি বুদ্ধি লগাব নালাগে। পিতাই কৈছে মৰমৰ সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ বাবে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিছো। তোমালোকহে তাত গৈ থাকিবা। এতিয়া তোমালোকৰ মুখ সেইফালে আছে। পিতাক, ঘৰখনক, স্বৰ্গক স্মৃতিলৈ আনা। দুখধামৰ প্ৰতি ঘৃণা ওপজে। এই শৰীৰৰ প্ৰতিও ঘৃণা আছে। বিয়া পতাৰ কি দৰকাৰ। বিয়া পাতিলে আকৌ শৰীৰৰ প্ৰতি মমত্ব আছে। পিতাই কয়- এই পুৰণি শৰীৰৰ প্ৰতি অলপো স্নেহ নাৰাখিবা।

এইখন হৈছেই বেশ্যালয়। সকলোৱে পতিত। ৰাৱণ ৰাজ্য হয়। ইয়াত পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰো প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে জন্ম জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন নহ'ব। আকৌ শাস্তিও বৰ কঠোৰ হয়। পদো ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। তেনেহ'লে, কিয়নো এই কলিয়ুগী বন্ধন ত্যাগ নকৰো। বাবাই সকলোৰে বাবে এইয়া বেহদৰ কথাবোৰ বুজাইছে। যেতিয়া ৰজোপ্ৰধান সন্ন্যাসী আছিল তেতিয়া জগতখন লেতেৰা নাছিল। জংঘলত বাস কৰিছিল। সকলো আকৰ্ষিত হৈছিল। মানুহে তালৈ গৈ ভোজন দি থৈ আহিছিল। নিৰ্ভয়ে থাকিছিল। তোমালোকো নিৰ্ভীক হ'ব লাগে, ইয়াৰ কাৰণে বুদ্ধি বিশাল হ'ব লাগে। পিতাকৰ ওচৰলৈ আহে, গতিকে সন্তানসকল আনন্দিত হৈ থাকে। আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। ইয়াত কিমান যে দুখ। কিছুমান লেতেৰা-লেতেৰা বেমাৰ আদি হয়। পিতাই গেৰাণ্টি দিয়ে - তোমালোকক তালৈ লৈ যাম য'ত দুখ, বেমাৰ আদিৰ নামেই নাই। আধা কল্পলৈ তোমালোকক নিৰোগী কৰি তোলে। ইয়াত কাৰোবাৰ প্ৰতি বুদ্ধি লগালে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব।

তেওঁলোকে 3 মিনিটৰ মৌনতাৰ কথা কয়, তোমালোকে তেওঁলোকক এনেকৈ বুজাব পাৰা - কেৱল মৌনতাৰে কি হ'ব। এয়াতো পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মৌনতাৰ (শান্তিৰ) আশীৰ্বাদ দিওঁতা হৈছে পিতা। তেওঁক স্মৰণ নকৰাকৈ শান্তি কেনেকৈ প্ৰাপ্তি হ'ব? তেওঁক স্মৰণ কৰিলেহে উত্তৰাধিকাৰ পাবা। শিক্ষকেও বহুত পাঠ পঢ়াব লাগে। আগবাঢ়ি আহিব লাগে, কোনেও একো নক'ব। পিতাৰ হৈছা গতিকে পেটৰ কাৰণেতো পাবাই, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে বহুত পাবা। যেনেকৈ কন্যা বেদান্তীয়ে পৰীক্ষা দিলে, তাত এটা পইন্ট আছিল - গীতাৰ ভগৱান কোন? তেওঁ পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি লিখি দিলে গতিকে উত্তীৰ্ণ নহ'ল। আৰু যিয়ে কৃষ্ণৰ নাম লিখিছিল তেওঁলোকক উত্তীৰ্ণ কৰাই দিলে। কন্যাগৰাকীয়ে সঁচা কথাটি জনালে কিন্তু সেয়া নজনা কাৰণে অনুত্তীৰ্ণ কৰাই দিলে। পিছত যুঁজিবলগীয়া হ'ল - মইটো এয়া সঁচা কথাই লিখিলো। গীতাৰ ভগৱান হৈছেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। দেহধাৰী কৃষ্ণতো ভগৱান হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু কন্যাটিৰ আত্মিক সেৱা কৰাৰ ইচ্ছা থকাৰ বাবে বাদ দিলে।

তোমালোকে জানা, এতিয়াপিতাক স্মৰণ কৰি কৰি নিজৰ শৰীৰো ত্যাগ কৰি মৌনতাৰ (শান্তিৰ) জগতলৈ যাব লাগিব। স্মৰণ কৰিলে স্বাস্থ্য-সম্পদ দুয়োটাই প্ৰাপ্ত হয়। ভাৰতত শান্তি, সমৃদ্ধি নাছিল জানো। এনেধৰণৰ কথাবোৰ তোমালোক কুমাৰীসকলে বহি বুজোৱা তেতিয়া তোমালোকৰ নাম কোনেও নল'ব। যদি কোনোবাই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰে তেন্তে তোমালোকে বিধি মতে যুক্তি দৰ্শোৱা, ডাঙৰ ডাঙৰ অফিছাৰৰ ওচৰলৈ যোৱা। কি কৰিব? এনেকুৱা নহয় যে তোমালোক ভোকত মৰিবা। কল, দৈ আদিৰেও ৰুটি খাব পাৰা। মনুষ্যই পেটৰ কাৰণে কিমান পাপ কৰে। পিতা আহি সকলোকে পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা কৰি তোলে। ইয়াত পাপ কৰা, মিছা কোৱাৰ কোনো দৰকাৰ নাই। তোমালোকেতো ¾ সুখ পোৱা, বাকী ¼ দুখ ভোগ কৰা। এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। অন্য কোনো উপায় নাই। ভক্তি মাৰ্গত বহুত হায়ৰাণ হোৱা। শিৱৰ পূজাতো ঘৰতো কৰিব পাৰে, কিন্তু তথাপিও বাহিৰৰ মন্দিৰলৈ নিশ্চয় যায়। ইয়াত তোমালোকে পিতাক পাইছা। তোমালোকে চিত্ৰ ৰখাৰ দৰকাৰ নাই। পিতাক তোমালোকে জানা। তেওঁ আমাৰ বেহদৰ পিতা, সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ বাদশাহীৰ উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। তোমালোক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহা। ইয়াত কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াৰ কথা নাই। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা বচ আমি এয়া গ'লোৱেই। তোমালোকে ঘৰ এৰি থৈ অহাৰ কিমান সময় হ'ল? সুখধাম এৰাৰ 63 জন্ম হ'ল। এতিয়া পিতাই কয় - শান্তিধাম, সুখধামলৈ ব'লা। এই দুখধামক পাহৰি যোৱা। শান্তিধাম, সুখধামকস্মৃতিলৈ আনা, আৰু কোনো টান কথা নাই। শিৱবাবাৰ কোনো শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াৰ দৰকাৰ নাই। এই ব্ৰহ্মাই পঢ়িছে। তোমালোককতো এতিয়া শিৱবাবাই পঢ়ায়। এই ব্ৰহ্মাইও পঢ়াব পাৰে। কিন্তু তোমালোকে সদায় এইটো বুজা যে শিৱবাবাইহে পঢ়ায়। তেওঁক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মাজত এৰোঁ (ব্ৰহ্মা) আছে।

এতিয়া পিতাই কয়, সময় কম, বৰ বেছি নাই। এনেকুৱা খেয়াল নকৰিবা যে যি ভাগ্যত আছে সেইয়াই প্ৰাপ্ত কৰিম। স্কুলত জানো পঢ়াৰ পুৰুষাৰ্থ নকৰে। এনেকৈ জানো ক'ব যে যি ভাগ্যত আছে..... ইয়াত যদি নপঢ়ে তেন্তে তাত জন্ম-জন্মান্তৰলৈ চাকৰি কৰিব লাগিব। ৰজা হ'ব নোৱাৰিব। অতি বেছি পিছৰ ফালে মুকুট পাব, সেইয়াও ত্ৰেতাতেহে। মূল কথা হৈছে - পবিত্ৰ হৈ আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলা। সত্য নাৰায়ণৰ সঁচা কথা শুনোৱাটো বহুত সহজ। দুজন পিতা আছে, লৌকিক পিতাৰ পৰা পাৰ্থিৱ (সীমিত) সম্পত্তি পোৱা যায়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে এনেকুৱা দেৱতা হ'বাগৈ। কিন্তু তাৰ ভিতৰতো উচ্চ পদ ল'ব লাগে। পদ ল'বলৈকে কিমান মৰামৰি কৰে। অন্তিমৰ সময়ত বোমা আদিয়েও ইজনে সিজনক সহায় কৰিব। ইমান বিলাক ধৰ্ম জানো আছিল। আকৌ নাথাকিব। তোমালোক হৈছা ৰাজ্য কৰোঁতা সেয়েহে নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা যাতে অন্ততঃ উচ্চ পদবীতো পাওঁ। কন্যাসকলে 8 (আঠ)

অনাও দিয়ে – মোৰ নামত এটা ইটা লগাই দিব। সুদামাৰ দৃষ্টান্ত শূন্য নহয়। চাউল মুঠিৰ সলনি মহল প্ৰাপ্ত কৰিলে। গৰিবৰ ওচৰত আছেই ৪ অনা গতিকে সেয়াই দিব। এনেকৈ কয় - বাবা মই গৰিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সঁচা উপাৰ্জন কৰা। ইয়াত সকলো হৈছে মিছা উপাৰ্জন। দান-পুণ্য আদি যি কৰে সেইয়া পাপ আত্মাকহে কৰে। সেয়েহে পুণ্যৰ সলনি পাপ হৈ যায়। পইচা দিওঁতাজনৰে পাপ হৈ যায়। এনেকৈ কৰোতে-কৰোতে সকলো পাপ আত্মা হৈ যায়। সত্যযুগতহে পুণ্য আত্মা থাকে। সেইয়া হৈছে পুণ্য আত্মাৰ সৃষ্টি। সেয়াতো পিতাইহে ৰচিব। ৰাৱণে পাপ আত্মা কৰি তোলে, লেতেৰা হৈ পৰে। এতিয়া পিতাই কয় - লেতেৰা কৰ্ম নকৰিবা। নতুন সৃষ্টিত লেতেৰা নাথাকে। নামেই হৈছে স্বৰ্গ তেনেহলে আকৌ কি, স্বৰ্গ বুলি কলেই মুখলৈ পানী আহে। দেৱতা হৈছিল সেয়েহে স্মৃতি চিহ্ন আছে। আত্মা হৈছে অবিনাশী। কিমান অনেক ভাওৰীয়া আছে। ক'ৰবাততো বহি আছে, য'ৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। এতিয়া কলিযুগত কিমান অনেক মনুষ্য আছে। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য নাই। যিকোনো লোককে বুজুৱাতো সহজ। এতিয়া এক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে, বাকী সকলো নাশ হৈ যাব। তোমালোক যেতিয়া স্বৰ্গত আছিল তেতিয়া অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। চিত্ৰত ৰামক ধনুকাঁড় দি দিছে। তাত কাঁড় আদিৰ কথাতো নাই। এইটোও বুজে। কল্পৰ আগতে যিয়ে যি সেৱা কৰিছিল সেয়াই এতিয়া কৰে। যিয়ে বহুত সেৱা কৰে, পিতাৰো বহুত প্ৰিয় হয়। লৌকিক পিতাৰ সন্তানসকলেও যিয়ে ভালদৰে পঢ়ে তেওঁৰ প্ৰতি পিতাকৰ মৰম বেছি হয়। যি কাজিয়া কৰে, খায় থাকে তেওঁক জানো মৰম কৰিব, সেৱা কৰোঁতাসকল বহুত মৰমৰ হয়।

এটা কাহিনী আছে - দুটা মেকুৰীয়ে কাজিয়া কৰিলে, মাখন কৃষ্ণই খালে। সমগ্ৰ বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ৰূপী মাখন তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰা। গতিকে এতিয়া গাফিলতি নকৰিবা। ছিঃ ছিঃ হ'ব নালাগে। ছিঃ ছিঃ হৈ ৰজাৰ পদ নেহেৰুৱাবা। পিতাই নিৰ্দেশনা পোৱা গৈছে, স্মৰণ নকৰিলে তেন্তে পাপৰ বোজা বাঢ়িব, তেতিয়া বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব। পশ্চাতাপ কৰি কান্দিবা। ২১ জন্মৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়। এই ক্ষেত্ৰত ফেইল হ'লে বহুত কান্দিবা। পিতাই কয় - আচল ঘৰক আৰু শহৰৰ ঘৰক স্মৃতিলৈ নানিবা। ভৱিষ্যতৰ নতুন ঘৰকহে স্মৰণ কৰিব লাগে।

পিতাই বুজায় কাৰোবাক দেখি উন্মাদ হৈ নাযাবা। ফুল হ'ব লাগে। দেৱতাসকল ফুল আছিল, কলিযুগত কাইট আছিল। তোমালোক এতিয়া সংগমত ফুল হৈ আছে। কাকো দুখ দিব নালাগে। ইয়াত এনেকুৱা হ'লেহে সত্যযুগলৈ যাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) অন্ত কালত এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে তাৰ কাৰণে এই সংসাৰত কাৰো প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। ছিঃ ছিঃ শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম ৰাখিব নালাগে। কলিযুগী বন্ধনচিঙি দিব লাগে।

(২) বিশাল বুদ্ধিৰ হৈ নিৰীৰ্ক হ'ব লাগে। পুণ্য আত্মা হ'বলৈ এতিয়া কোনো পাপ কৰিব নালাগে। পেটৰ কাৰণে মিছা ক'ব নালাগে। চাউল মুঠি সফল কৰি সঁচা উপাৰ্জন জমা কৰিব লাগে, নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে।

বৰদান: সদায় স্নেহী হৈ উৰন্ত কলাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰোঁতা নিশ্চিত বিজয়ী, নিচিন্ত হোৱা স্নেহী সন্তানসকলে বাপদাদাৰ পৰা উৰন্ত কলাৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰে। উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত বাপদাদাৰ সমীপত গুছি যোৱা তেতিয়া যি কোনো স্বৰূপত অহা মায়াই তোমালোকক স্পৰ্শও কৰিব নোৱাৰিব। পৰমাত্ম ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত মায়াৰ ছাঁটোও আহিব নোৱাৰে। স্নেহে মেহনতক (পৰিশ্ৰমক) মনোৰঞ্জনলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। স্নেহে প্ৰতিটো কৰ্মত নিশ্চিত বিজয়ী স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়, স্নেহী সন্তানসকলসকলো সময়তে নিচিন্ত হৈ থাকে।

স্লোগান: “নাথিং নিউ” (একো নতুন নহয়) এইটো স্মৃতিৰে সদায় অচল হৈ থাকা তেতিয়া আনন্দত নাচি থাকিবা।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!